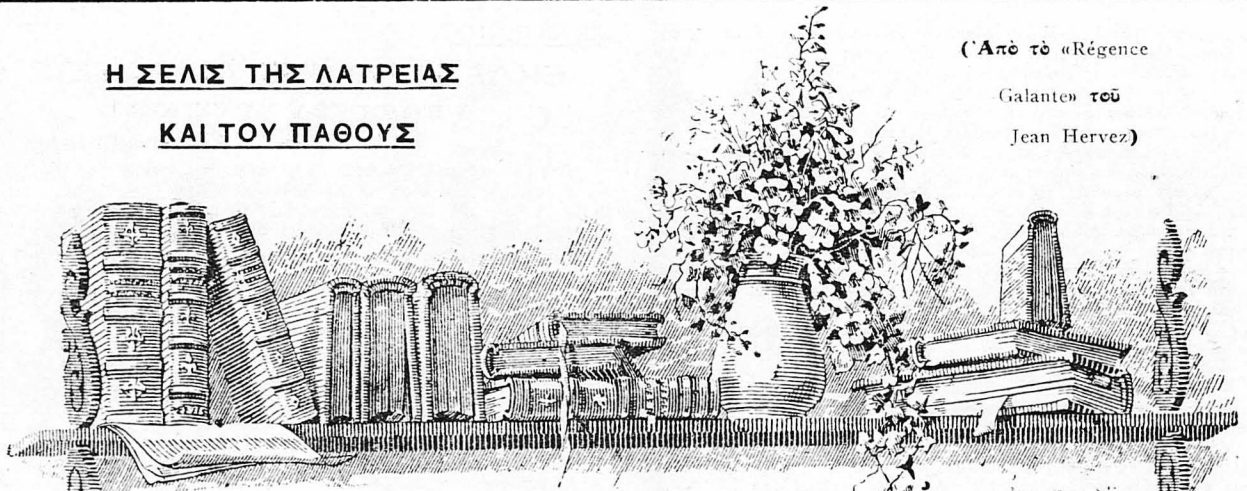

Η ΞΕΛΙΣ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

(Από το «Régence
Galante» του
Jean Hervez)

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η Δούκισσα Χ... στο Στρατάρχη Ντέ Ρισελιέ:).

Φίλιτάτέ μου αδιόρθωτε,
'Ο θυμός μου ξεχείλισε πειά απ' αυτά που βλέπω... Και σάν να μη με φτάνανε αυτά, άρχισα τώρα ν' άκούω ένα σωρό σκάνδαλα εις βάρος σου.

Δέν πρόκειται βέβαια ούτε για τις νίκες του στρατού μας στη Φλάνδρα, ούτε για την κακοδιοίκηση του Κράτους. "Όλα αυτά λίγο μ' ένδιαφέρουν, όταν δέν είσαι μετερδεμμένος κι' εσύ... Καθώς λοιπόν καταλαβαίνεις, πρόκειται για τα κατορθώματά σου!

Όψ! Σέ βαρέθηκα, μιά την άλθθεια... Ούτε κοκκορας άνεθεσμένος στη μάντρα δέν φλυαρεί με τόσο άδιακρισία για τις κατακτήσεις του, όπως εσύ...

Και τό κακό εινε πως ό κόσμος σέ πιστεύει. Ναι, σέ πιστεύει γιατί είσαι Ικανός να κάνεις τό πάντα. Γιατί μονάχα για σένα ή Φύσι σπατάλησε τις χαριτές της τόσο ασυλλόγιστα και τόσο άφθονα.

Πόσο βάρηλα, μοναδικέ μου φίλε, να σέ σκλάβωνα για πάντα εγώ. Πόσο εύτυχισμένη θά ήμουν να σ' έβλεπα πάντα στα πόδια μου γονατισμένο, με τό άσυναγώνιστο στην όμορφιά κεφαλάκι σου άκουμπισμένο απαλά στα γόνατά μου!... Πόσο τρυφερά ήμπλεκα τά δάκτυλά μου στις χαριτωμένες μπουχιές των μαλλιών σου!

Χωρίς να θέλω, Θεέ μου, σέ γράφω «άγαπημένο μου» και όνειρευόμυαι ζήτνια! Ναι, με τυραννεί τόσο ή κακομαθημένη και άμυαλη λατρεία μου, που μονάχα σ' δνειρο μπροθό να χαρώ τις εύτυχισμένες αυτές στιγμές. "Όστόσο, θά σου δώσω πάμι μεριζές συμβουλές, σχετικές με την κυρία Μισελέν:

Σου τονίζω, άγάπη μου, ότι πηγαίνεις να τη ρίξεις μέσα σέ φριχτή κόλαση! Τι σούκανε ή καύμένη; Εινε τόσο καλή, τόσο τρυφερή και σέ λατρεύει σέ τέτοιο βαθμό, πουχασε πειά τό λογικό της... Θυσίασε για σένα τό τάν, κυριολεκτικώς τό πάν! Γιατί δέν την αφήνεις ήσυχη; Γιατί τη ρεζιλεύεις με τις ερωσίες σου και με τη διήγησι, την άδιάκριτη και άναξια σου, των τρώτων της, των στεναγμών της και των τρυφερών επιθέτων που σου ψιθυρίζει την ώρα που σβύνει στην άγκαλιά σου;

'Ο έγωισμός της βέβαια την παρηγορεί πότε-πότε για τις θυσίες που κάνει για σένα. Κολακεύεται γιατί κρατάει ένα δούκα στην άγκαλιά της, και μάλιστα

τόν πιο γοητευτικό και χαριτωμένο δούκα απ' όσους ειδη ως τώρα ό κόσμος... Μά εγώ δέν άνησυχώ σχετικώς για τό παρόν. Άνησυχώ για τό μέλλον.

"Όταν άργότερα καταλάβει ή γυναίκα αυτή πόσο άπατήθηκε στην έκλογή της και στις θυσίες της, όταν δει ότι ό άνθρωπος για τον όποιον έκανε τό πάν, ότι αυτός για τον όποιον μιλούσε μονάχα και συγκλονιζόταν όλη ή βλαξή της, όχι μόνο δέν την αγαπά, μά και την ειρωνεύεται και την εκθέτει, τότε... σ' αφήνω να φανταστής εσύ τό παρακάτω... Θά σου τό πώ όμως, γιατί τίποτα τό σοβαρό δέν περιμένω από σένα δυστυχώς, άγαπημένε μου...

Λοιπόν: "Όταν συμβούν αυτά που γράφω παραπάνω, ή άτυχής αυτή γυναίκα θά τρομάξει βλέποντας τό τρομακτικό βάρηλα, στο όποιο έπεσε. 'Ο φόβος της τιμορίας του Θεού, ή θλίψη της γιατί προδόθηκε από σένα και ή περιφρόνησι του κόσμου και τό σφάλμα της, όλα αυτά μαζί θά δηλητηριάσουν τη ζωή της και θά τη συντομεύσουν...

Και αίτια όλων αυτών θάσαι σύ! Δέν έχω τη δύναμη να σου γράψω άλλο, άγαπημένε μου, παρά ότι σ' αγατώ περισσότερο κι' απ' τη ζωή μου...

X.

(Η ίδια προς τον ίδιο:).

"Έλαβα την έπιστολή σου, αγαπητέ μου δούξ, με άληθινή ευχαρίστησι και ειδα να μου γράφεις ότι θά με συναντούσες χθές βράδυ στη Μάντη...

Μου φαίνεται λιγάκι περιττό να σέ είδοποιήσω ότι δέν ήρθες, γιατί βέβαια τό ξέρεις όπωσδήποτε καλύτερα από μένα!

Γ' αυτό σου γράφω άπλώς, ότι σέ περιμένα ματαιώς... "Όπως πάντα, δυστυχώς, ματαιώς!

'Ο Θεός και σό μονάχα ξέρετε τι είδους μετριμάντικες επιχειρήσεις σέ κράτησαν στο Παρίσι... Μά καιμένε κι' εσύ, δέν τις τακτοποιείς τουλάχιστον έτσι, ώστε να σου μένη και λίγος καιρός να βλεπόμαστε πού και πού;

"Έχασες πειά τόσο πολύ τον λογαριασμό, ώστε να σου ξεφωτάνουν πάντα καινούργιες ύποθεσεις και καινούργια ραντεβού; Κράτα και σημειώσεις στο καρτέ σου, εύλογημένε, για να βοηθής

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΩΡΕΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Κι' έτρεμαν σάν τώρα τότε χαρις φύλλα τά κλωνάρια, στο άγκάλιασμα του νύτου, στού βορηά τό κρύο φίλι, άσπρα γυάλιζαν τά χιόνια μέσ' στα κίτρινα θυμάρια κι' έκρυβότανε στο λόγο παγωμένο τό πουλί.

"Αχ! θυμάσαι: "Όλο φλόγα δυό άθωα περιστερία τραγουδήσασα' ένωμένα της αγάτης τη φωτιά, και ρωτούσαμε τους κάμπους και ρωτούσαμε τ' άστέρια πότε' εκείνης θ' άντικρήση ή ματιά μας τη ματιά;

Και την θέλαμε εκείνη της καρδιάς την έρωμένη, ένα τρυγονιού τραγούδι, ένα δνειρο γλυκό, σάν τό φύσημα της άβρας δροσερή και μωρωμένη, μέσ' σ' της νύχτας τό σκοτάδι έν' άστέρι έρωτικό.

"Έλωσαν τά κρύα χιόνια, πάλι έδρόσιεν ή φτέρη! Φεύγουν γρήγορα ή μέρες, φύγει γρήγορα ό καιρός! "Εφυγε... και σό ακόμα ένα προσκυνάς άστέρι, σ'έναν τρέμει ή καρδιά σου, σ'έναν άγγελο εμπρός!

"Αχ! με πόσο βλέπω πόνο τά παλιά μου εκείνα χρόνια! "Ήτανε για μένα κόσμος και τρυφερή ματια! "Ας στοιβάζονταν τά νείρια, άς στοιβάζονταν (τά χιόνια, είχε άνοιξ' ή ψυχή μου, ή καρδιά μου είχε (φωτιά.

I. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

